

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

26 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Constantin Gurschi,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013, în privința inculpatului

*Cocarcea Vasile Vasile, născut la
06 iunie 1988, originar și locuitor al s. Stejăreni, r-nul
Strășeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 24 iunie – 02 iulie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>05 august – 09 octombrie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>17 decembrie 2013 – 26 februarie 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 02 iulie 2013, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Cocarcea Vasile a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f), 90 Cod penal, la 4 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 3 ani.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 20 ianuarie 2012, ora 02.30, inculpatul Cocarcea Vasile, împreună cu alte patru persoane, în privința cărora cauza penală a fost disjunctată într-o procedură separată, aflîndu-se la intersecția str. Sucevița cu str. N. Costin, mun. Chișinău, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, a sustras în mod deschis de la partea vătămată Ceornopolc Vitalie bunuri în valoare de 2480 lei, cauzîndu-i ultimului o daună materială în proporții considerabile.

Tot el, la 20 ianuarie 2012, orele 04:00, împreună cu alte patru persoane, în privința cărora cauza penală a fost disjunctată într-o procedură separată, aflîndu-se la

intersecția str. Ion Pelivan cu str. Alba-Iulia, mun. Chișinău, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, a sustras în mod deschis de la partea vătămată Ceornopolc Alexandru bunuri în sumă totală de 100 lei, cauzându-i ultimului o daună materială în proporții considerabile.

Tot el, la 20 ianuarie 2012, orele 04:45, împreună cu alte patru persoane, în privința cărora cauza penală a fost disjunctată într-o procedură separată, aflându-se pe str. Ștefan Vodă, or. Vatra, mun. Chișinău, prin aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, a sustras în mod deschis de la partea vătămată Popa Teodor bunuri în estimate la 1445 lei, cauzându-i ultimului o daună materială în proporții considerabile.

Instanța a reținut că vina inculpatului este demonstrată integral prin probele administrate și a încadrat acțiunile lui în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75-78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, că circumstanțe agravante în privința inculpatului nu au fost stabilite, că el a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise și a solicitat judecarea cauzei în procedură restrânsă, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, că în cauză lipsește acțiunea civilă și a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă numai cu atragerea la răspunderea penală, dar cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, în corespundere cu prevederile art. 90 Cod penal.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f), Cod penal la 4 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța de fond incorect a considerat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă iară izolarea lui de societate, fiindcă, inculpatul a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii care, conform prevederilor art. 16 Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor grave, care a fost săvârșită de comun acord și prin înțelegere prealabilă de mai multe persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, inculpatul a comis faptele incriminate, dându-și bine seama de consecințele ce puteau să survină, confirmând pericolul social sporit pe care îl prezintă, în special prin faptul comiterii a trei episoade consecutive cu o intenție unică, fiind condus de același scop.

Sentința este nefondată sub aspectul blîndeții pedepsei stabilite întrucît nu corespunde circumstanțelor comiterii infracțiunii și gradului pericolului social ce îl prezintă inculpatul.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Codul penal, de

gravitatea infracțiunii săvârșite, de gradul ridicat de pericol social al faptelor săvârșite reflectat de împrejurările în care au fost comise, că inculpatul a recunoscut vinovăția, fiind de acord ca cauza să fie judecată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, că s-a căit sincer de cele săvârșite, că anterior n-a fost judecat, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află.

La fel, instanța de apel a indicat că instanța de fond corect a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, or careva impedimente legale pentru aplicarea normei respective nu au fost stabilite.

Pedeapsa numită inculpatului este una legală și în limitele sancțiunii articolului incriminat, ținându-se cont și de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, de aceea apelul procurorului urmează a fi respins ca nefondat, acesta fiind unul mai mult formal, chiar declarativ, inclusiv și prin faptul că, necontestând încadrarea juridică, procurorul a solicitat casarea integrală a sentinței și recunoașterea repetată a vinovăției inculpatului de săvârșirea faptelor pentru care a fost deja condamnat.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a indicat că totalitatea circumstanțelor invocate de instanța de apel nu pot fi considerate ca circumstanțe suficiente, ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea. Instanța de apel n-a luat în considerație starea de fapt și de drept stabilită în cauză, caracterul și gradul prejudiciabil al faptei reținute în sarcina inculpatului, că infracțiunea face parte din categoria celor grave, a fost comisă de comun acord și prin înțelegere prealabilă de mai multe persoane, cu aplicarea violenței, că prejudiciul nu a fost recuperat, că inculpatul s-a ascuns de organul de urmărire penală fiind anunțat în căutare, ulterior fiind extrădat din Italia.

Însuși circumstanțele cauzei, acțiunile inculpatului în timpul și după comiterea infracțiunii dă temei de a considera că izolarea lui de societate ar atinge scopul pedepsei penale.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că, în recursul ordinar procurorul a invocat în drept temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (pct. 5 din prezenta decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul procurorului nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanței că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol în această parte nu întrunește condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, conform art. 427 alin. (2) pct. Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel. Potrivit art. 77 alin. (2) Cod de procedură penală, dacă circumstanțele menționate la alin.(1) sînt prevăzute la articolele corespunzătoare din Partea specială a prezentului cod în calitate de semne ale acestor componente de infracțiuni, ele nu pot fi concomitent considerate drept circumstanțe agravante.

Se atestă, însă, că argumentele specificate în recursul ordinar, cum ar fi că prejudiciul nu a fost recuperat, că inculpatul s-a ascuns de organul de urmărire penală fiind anunțat în căutare, ulterior fiind extrădat din Italia, reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3 și 4 din decizie*).

Pe lîngă aceasta, circumstanțele că infracțiunea a fost comisă de comun acord și prin înțelegere prealabilă de mai multe persoane, cu aplicarea violenței, sunt prevăzute în calitate de semne ale componentei de infracțiune prevăzute la art. 187 alin. (2) Cod penal, adică nu pot fi concomitent considerate drept circumstanțe agravante.

În aspectul vizat rezultă că recursul ordinar nu are niciun suport legal.

În al treilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul acuzării (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținînd cont de prevederile art. 61, 75 și 90 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvîrșite cu intenție, instanța de judecată, ținînd cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5* din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decît cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că decizia atacată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța a aplicat o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) *pct. 1* și *4*) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013, în privința inculpatului Cocarcea Vasile Vasile, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 26 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

26 februarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Constantin Gurschi,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013, în privința inculpatului

*Cocarcea Vasile Vasile, născut la
06 iunie 1988, originar și locuitor al s. Stejăreni, r-nul
Strășeni, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2013, în privința inculpatului Cocarcea Vasile Vasile, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 26 martie 2014.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco